

Поляк Пшемислав уже 21 раз приїздив в Україну з гуманітарним вантажем **с. 12**

Журналіст і захисник України Сергій Хомінський мріє написати репортаж з параду Перемоги на Красній площі... під синьо-жовтим прапором

Нехай збуваються мрії, Сергію! **с. 2**

Серця, віддані Україні

Фото Антона ОНИЩУКА.

Молитви Любові Карпівни допоможуть Україні перемогти.

«Четверто синів і внук на фронті. Чи може нині хтось більше служити суспільству, ніж ця поліська жінка?»

Лауреатом обласної журналістської премії імені Степана Сачука «За служіння суспільству-2022» стала жителька села Верхи Камінь-Каширського району Любов Карпівна Смолярчук (на фото)

Цю інтонацію складно описати: в її простих словах відчуваються сльози, надія і навіть вдячність... Плануючи зустріч із волинянкою, п'ятеро рідних людей якої нині захищають Україну, ми очікували, що зіштовхнемося з образою на весь світ, а натомість побачили, якою може бути любов

Закінчення на с. 2

Фото із сайту freepik.com.

Шестеро волинян побили та заживо похоронили ківерчанина

Читайте на с. 5

Пряма мова

Олександр НЕВЗОРОВ, відомий російський журналіст, який раніше був депутатом Держдуми і довіреною особою путіна, а зараз жорстко критикує його за війну в Україні, пояснив, навіщо попросив у Президента Володимира Зеленського надати йому українське громадянство:

Я від задрощів попросив український паспорт, бо ви – вільна країна. Ви уособлюєте не тільки героїзм, але й свободу. Це всього-на-всього задрість. Але це досить світла задрість.

■ **Серця, віддані Україні**

«4 сини і внук на фронті. Чи може нині хтось більше служити суспільству, ніж ця поліська жінка?»

Леонід ОЛІЙНИК

Закінчення.
Початок на с. 1

Біля дерев'яної вибіленої хати — оновлена криниця з дерев'яним колом-корбою. На подвір'ї бігають троє котиків, у буді — пес, типовий український Бровко, і кури — окремо, у вольєрі. Збоку стоїть сільськогосподарський реманент. Скрізь порядок. Вочевидь, вести господарство мамі допомагають діти...

— Ой доленько, моя доленько! Чи то я такого варта, — відреагувала господиня обійстя на нашу делегацію з квітами і телевізійною камерою.

— Навряд чи є ще в Україні людина, яка більше заслуговує на відзнаку «За служіння суспільству», ніж ви, — відповів головний редактор газети «Волинь» Олександр Згоранець. Він разом зі старостою села Ростиславом Смалем завітали до оселі Любові Смолярчук, щоб вручити їй диплом лауреата та грошову премію.

Про Любов Карпівну ми вже писали у номері «Волинь» за 25 травня та на сайті volyn.com.ua.

Жінка пережила не одну війну. Й досі зі сльозами згадує,

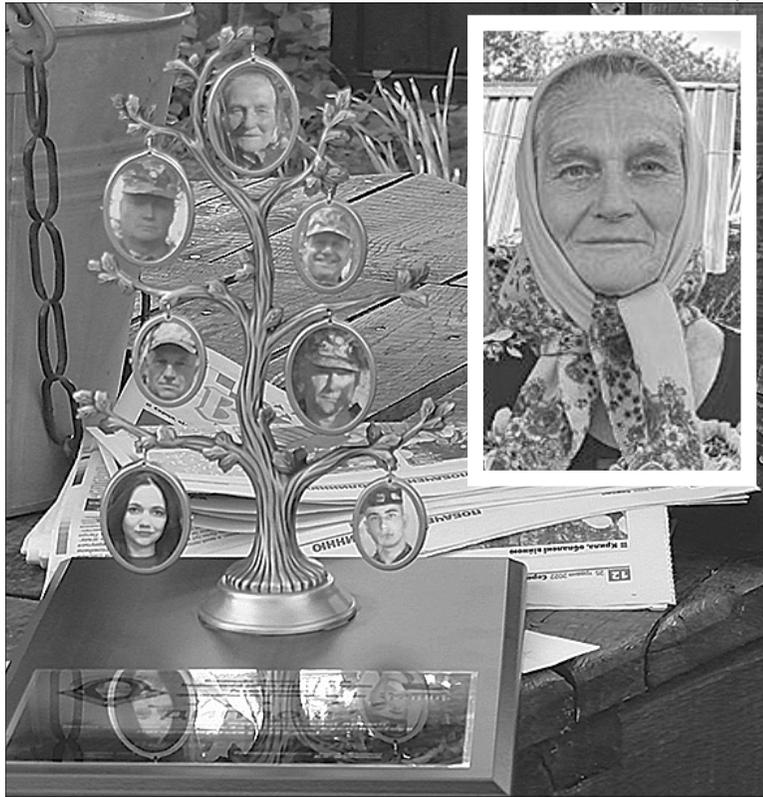

Фото Антона ОНИЩУКА.

Журналісти «Волині» старалися, щоб подарунок для матері захисників України був справді цінним.

як чекала старшого сина Віктора з Афганістану.

— 18 років було йому. Він тільки одного Камея (Камінь-Каширський. — Ред.) знав. Вчився

на зварювальника. Закінчив — і зразу забрали. Три місяці був в Ташкенті, а з першого січня 1987-го попав в Афганістан. Вам не передати... Ходила на робо-

« — Чи то от Бога, чи от людей та війна, діточки, не знаю. Але як вона стала, всі сини пішли на фронт, не змовляючись. Мені спочатку нічого не казали. Говорили, ми вдома, в нас усе добре. Аж потім дізналася, — розповідає Любов Карпівна. »

ту. Все чула, що жінки на фермі говорять, але не сприймала нічого. Як тьма якась була, — пригадує волинянка.

Трохи згодом усі ці емоції повернулися, коли середній син Анатолій брав участь у миротворчій операції Сил ООН в Югославії. Потім до війська добровільно пішов наймолодший Павло, хоча міг unikнути служби, оскільки двоє старших братів побували в гарячих точках.

А в лютому 2022-го мати спочатку навіть не знала, що діти, внук та зять стали на захист країни.

— Чи то от Бога, чи от людей та війна, діточки, не знаю. Але як вона стала, всі сини пішли на фронт, не змовляючись. Мені спочатку нічого не казали. Говорили, ми вдома, в нас усе добре. Аж потім дізналася, — розповідає Любов Карпівна.

Питаємо, як вдалося виховати справжніх патріотів. Вона ж відповідає, що нічого навмисне не робила. Все життя пропрацювала в місцевому колгоспі. Часто на роботу брала із собою дітей. Ті допомагали. Траплялося, що корів замість матері доїли.

Цього року на Великдень до Любові Карпівні не змогли прийти сини та внук В'ячеслав, який також нині у ЗСУ. А внучці Ользі не дозволили рідні. Коли почалася війна, вона відмовилася евакуюватися з Києва, й активно взялася за волонтерську роботу. На Паску ж хотіла відвідати бабусю, але батьки вирішили, що шлях на Волинь і назад надто небезпечний.

Ми пообіцяли Любові Смолярчук, що приїдемо до неї ще раз, коли окупант буде вибитий з української землі, щоб познайомитися з її синами особисто. Жінка ж поділилася, що безперестанку молиться, аби війна якнайшвидше закінчилася.

— А чи молитесь, щоб путін швидше згинув? — запитуємо.

— На смерть я не молюся. Я молюся за життя українських воїнів. Дай Боже, щоб була перемога, і всі матері дочекалися своїх дітей. Так важко їх ждати. Серце щемить кожної хвилини, — каже лауреатка премії імені Степана Сачука «За служіння суспільству» Любов Смолярчук. ■

Відео на сайті [VOLYN.COM.UA](http://volyn.com.ua)

■ **Слово – зброя!**

Журналіст і захисник України Сергій Хомінський мріє написати репортаж з параду Перемоги на Красній площі... під синьо-жовтим прапором

Сергій – доцент кафедри видавничої справи Київського університету імені Бориса Грінченка, а ще наш кореспондент. Читачі «Волині» добре знайомі з його авторськими колонками, спортивними репортажами та аналітикою із традиційно дотепними заголовками. А цього року він став лауреатом премії імені Полікарпа Шафети за кращі публіцистичні твори від редакції «Волині» і місцевої спілки НСЖУ. Щоб вручити йому заслужену відзнаку, нам довелося влаштувати таємну операцію

Антон КАРАСЬ

Сергій Хомінський нині служить в одному із підрозділів тероборони. Його командири не мали великого бажання спілкуватися з медійниками і в нинішній ситуації їх можна зрозуміти. Втім, нам таки вдалося домовитися про зустріч із військовими, але про справжню її мету наш колега не здогадувався. Він думав, що ми презентуємо свої видання його побратимам. А вже сьогодні завдяки волонтерам і благодійникам газети «Волинь» отримують українські захисники на різних ділянках фронту.

— «Слово, моя ти єдина зброя!» — писала Леся Українка. Сергій нині озброєний не лише словом, хоча ним він володіє крутезно. Але нині в руках журналіста Хомінського і справжня зброя. Тому він тепер має силу «джавеліна», якого так бояться москалі, — сказав під час виступу головний редактор «Волині»

Олександр Згоранець, чим змусив журналіста-бійця знітисся. А коли Сергій Хомінський отримав диплом лауреата премії, взагалі розчулився. І згодом, пожертвавши обідом, дав нам невеличке інтерв'ю.

— Сергію, чи думав раніше, що доведеться колись брати в руки зброю?

— Під час навчання в Інституті журналістики проходив курс підготовки за програмою офіцерів запасу. Але мені вже 40 років минуло, і думалося, що це посвідчення офіцера запасу залишиться лежати десь там на полиці і ніколи мені не знадобиться. Повернулося, як повернулося: широкомасштабне вторгнення. Тому я зараз тут — у війську.

— Здогадувався, чому ми прийшли?

— Це справді для мене повна несподіванка. Був переконаний, що журналісти газети «Волинь» привезли бійцям нашої бригади свіжу пресу. Тому коли Олександр Згоранець вручав мені

Фото Антона ОНИЩУКА.

Головний редактор попросив Сергія не спізнюватися на першу літучку після Перемоги.

премію, я, чесно кажучи, втратив дар мови.

Це величезна честь, адже премія носить ім'я людини (Полікарпа Гервасійовича Шафети), яка зробила неоціненний внесок у розвиток волинської та загальноукраїнської журналістики. Крім того, «Волинь» сьогодні — це дуже хороше, світле явище в сучасній журналістиці.

Ми знаємо, як непросто зараз пресі, зокрема через вплив олігархів. А тут ідеться про

справді незалежну газету і не одну, адже редакція, крім «Волині», створює «Цікаву газету на вихідні», журнали «Так ніхто не кохав» і «Читанка для всіх», а також сайт volyn.com.ua.

— Як так сталося, що ти потрапив у журналістику?

— Ну, це довга історія... (усміхається. — Авт.) У садочку мріяв бути космонавтом. Потім — футболістом. А вже така серйозна мрія — стати лісником, адже тут ідеться про захист довкілля...

щось таке хороше.

Але так склалося, що після закінчення 9-го класу я вирішив заробити свої перші гроші. Купував газету «Кієвські ведомості» в столиці по 30 копійок, а продавав у приміських електричках по 50.

Саме тоді мені сподобалося читати газети. Зрозумів, що це насправді цікаво.

Захотілося не лише продавати їх, а й писати туди. Це ж класно: подорожі, знайомства... Я згорівся цією мрією.

З третьої спроби поступив в Інститут журналістики і паралельно — в училище МВС. Дуже довго вагався, але обрав медійний фах. Хоча міліція мене теж наздогнала. Моя дружина — підполковник Нацполіції...

— Колеги називають тебе майстром заголовків, а який із них сподобався тобі найбільше?

— Коли у 1990-их київське «Динамо» обіграло каталонську «Барселону» в гостях 3:0, а вдома — 4:0, одна з російськомовних столичних газет за підсумками цього матчу вийшла із заголовком «Молилася ли ты на ночь, Барселона?». Ніби все на поверхні, але розкішно. А в якому саме виданні, вже не пригадаю...

— Який репортаж ти мрієш ще написати?

— З параду Перемоги на Красній площі під синьо-жовтим прапором, під тризубом замість двоголових орлів і рубінових зірок. Абсолютно вірю, що це буде.

Хочеться побачити це самому, і щоб люди, які поруч, дожили. Думаю, що нині це мрія кожного журналіста... ■

Відео на сайті [VOLYN.COM.UA](http://volyn.com.ua)

■ Героїня із сусідньої вулиці

Військова «князівської» бригади Мар'яна: «Обріжу косу після перемоги»

Волинянка разом із чоловіком захищає Україну у Донецькій області

Лія ЛІС

Вони обоє — військовослужбовці 14-ї окремої волинської механізованої бригади імені князя Романа Великого, дислокованої у Володимирі. Про подружжя воїнів розповіли у пресцентрі формування.

— Коли підписала перший

контракт понад 3 роки тому, сказала собі: до закінчення служби стригтись не буду. Контракт закінчився, місяць тому підписала другий. А підстригатися все не виходить, напевно, доведеться уже після Перемоги, — під звуки вибухів, сидячи на поваленому дереві біля закинутої хати в одному із сіл Донеччини,

Мар'яна знаходить сили говорити не на воєнні теми, а про свою вогняну косу.

І Мар'яна, і її чоловік Євген — на фронті. Удома на маму з татом чекають двійко синів. Вони дуже сумують, зізнається захисниця України, але розуміють, для чого і заради кого батьки за тисячу кілометрів від них.

Фото з фейсбук-сторінки 14-ї ОМБР.

Їй би на подіум, але вона в окопах, бо патріотка не на словах.

— У нас найкращі діти в світі... Як і кожна дитина, вони дуже хо-

чуть мами і тата. Але чудово знають: якщо зараз нас не буде тут, на фронті, то фронт і «руській мір» може прийти і в наш дім. Тому, навіть якщо буде можливість, не поїду звідси додому, я не залишу своїх!

Мар'яна відсилає дітям їхню спільну з чоловіком світлинку, яку встигла зробити під час їхньої короткої зустрічі.

— Знаєш, я ж ще не отримала свою ділянку землі, як учасник бойових дій. На Волині, кажуть, землі на це вже нема. Тож приглядаємося до землі десь у Ростовській області. Думаю, на нашу бригаду там вистачить, — жартує жінка.

Її позитив, мила усмішка і яскрава коса додають настрою. Ми знаємо: все буде — Україна! ■

■ Фотофакт

Фото з фейсбук-сторінки Олени Кіц.

«Герої не вмирають! Вони просять продовжити їхню справу...»

Волинський телеоператор став кавалером ордена «За мужність». Посмертно...

Нагороду з рук гаранта нашої Конституції отримала дружина Костянтина Кіца

Олена КАЛЕНЮК

Знагоди Дня журналіста Президент України Володимир Зеленський вручив державні нагороди українським працівникам медіа та членам родин представників ЗМІ, які загинули внаслідок повномасштабного вторгнення росії.

«Оператор телерадіокомпанії «Аверс» Костянтин Кіц (на фото), який загинув 17 травня цього року, захищаючи Україну від загарбників на Донеччині, нагороджений орденом «За мужність» III ступеня, посмертно», — написала Олена Кіц на своїй фейсбук-сторінці.

«У 2014-2015 роках він воював на сході, а коли цьогоріч почалося повномасштабне вторгнення росії в Україну, знову пішов на фронт.»

Як відомо, Костянтин Кіц не вперше ставав на захист України. У 2014–2015 роках він воював на Сході, а коли цьогоріч почалося повномасштабне вторгнення росії в Україну, знову пішов на фронт.

«Прошу щирої молитви за новопреставленого раба Божого Костянтина, який героїчно загинув, захищаючи нашу Україну.

Господи милосердний, прости його та помилуй, осели в Царстві Своему. Прошу помолитись за батьків його, які тяжко переносять це горе... Прошу Тебе, Господи, упокой душу раба Твого Костянтина та даруй йому Царство Твоє Небесне та вічну пам'ять», — написала на своїй сторінці Олена Кіц, дізнавшись про загибель чоловіка.

Вічна пам'ять і вічна слава нашому Герою! ■

У боях за Україну полягли мужні сини Волині

Валентин КАРПІК — військовослужбовець із села Підріччя Камінь-Каширського району;
Анатолій ПАШКО — боєць із села Нові Підцаревичі на Маневиччині;
Анатолій МИЗОВЕЦЬ — військовослужбовець із села Мощена Ковельського району;
Валентин МЕЛЬНИК — військовослужбовець, уродженець села Велика Глуша на Любе- шівщині;
Сергій ПРОТАСОВ — боєць із міста Володимира, помер на полігоні від важкого захворювання;
Андрій ЛАВРЕНЮК — військовослужбовець із села Галинівка Володимир-Волинського району;
Вадим ІВАНОВ — боєць родом із Дніпра, похований у селі Дігтів Володимир-Волинського району, куди він приїхав після початку повномасштабної війни й звідси пішов у військкомат;
Маркіян НАГОРНЮК — боєць із міста Луцька;
Степан ТУСЮК — боєць із селища Стара Вижівка (родом із села Глухи на Старовижівщині);
Віталій ВАСИЛЮК — боєць із села Поповичі Ковельського району;
Юрій НАЗАРУК — військовослужбовець із села Сокіл на Рожищенщині;
Олександр КОЦЮБІНСЬКИЙ — військовослужбовець із села Охлопів на Горохівщині;
Вадим МУДРОХА — боєць із села Білосток на Локачинщині;
Ігор ТУРЕВИЧ — військовослужбовець із села Свійчів Володимир-Волинського району;
Олександр ЧАК — військовослужбовець родом із села Положеве на Шаччині;
Петро ГАРАЖДЖУК — боєць із села Вишнів на Ківерцівщині;
Роман ДОСКУЧ — боєць із села Затурці на Локачинщині;
Володимир ЖОЛОНДІЄВСЬКИЙ — боєць із села Чмикос на Любомльщині;
Віталій РОМАН — боєць із села Новосілки Володимир-Волинського району.

Погляд

Сергій ГРОМЕНКО, історик

Ми воюємо вже 100 днів. І маємо чим пишатися

100-й день війни. Підбію підсумки у 10 пунктах, які, на мою суб'єктивну думку, вже повністю підтверджені ходом подій

1. Початок війни — фатальна помилка путіна, який потрапив у пастку підлабузництва своїх посіпака, нездатних заперечити маячні вождя.

2. Причина війни — у внутрішніх процесах в росії. А Порошенко чи Зеленський — один хрін, Україна на російське рішення ніяк не впливала (хоча це не означає, що підготовка нашої країни до війни не залежала від імені президента).

3. Війна реально планувалася у форматі: Київ — за два-три дні, вся Україна — за два тижні, акурат щоб не псувати росіянам свята 23 лютого та 8 березня. Докази — стаття про новий устрій України на РІА 26 лютого та перше закриття російських аеропортів лише до 2 березня. Довше воювати не збиралися.

4. Перший етап війни протривав до кінця березня і завершився розгромом росіян під Києвом. І саме в цей момент путін остаточно програв цю війну.

5. Другий етап — до 9 травня оточити українців на Донбасі, завершити коридор в Крим і пробитися до Придністров'я — був спробою звести війну хоч би до нічиєї. За винятком Маріуполя, і цей план провалився.

6. На третьому етапі росіяни перейшли до «стратегії салямів», кинувши наміри воювати як діди, натомість нарізаючи Україну дрібнесенькими шматочками завдяки перевазі на вузьких ділянках. Але тактичні успіхи ніколи не призведуть до перемоги, якщо стратегія провальна.

7. Переможець на полі бою — не той, у кого більше сил чи хто володіє територією, а той, чий баланс втрат/здобутків вигідніший за ворожий. Україна відступає, розмінюючи землі на час, а час працює проти росії (дивись наступний пункт).

8. Санкції працюють. Зергів баби ще море народять, а танків — ні. Ну і що, що москва досі отримує мільйони доларів за нафту і газ, якщо за ці гроші не можна купити озброєнь? Економіки обох країн потерпають, але нас тримають на плаву, а вони деградують — і то безповоротно.

9. Чому Захід не навалиться скопом на росію? Відповідь проста: все складно. В усіх країнах є і прямі прихильники росії, і безпринципні ділки, але найбільше в еліті боязлив, які бояться хоч би мінімальної ескалації, бо раптом виборці не зрозуміють — і прощай, крісло. Виборці теж різні є. Комусь свій бензин дорожчий за нашу кров.

10. Війна триватиме доти, доки або Україна не перестане бути незалежною, або росія — імперією.

І наостанок. Передбачаю закінчення гарячої фази у листопаді (тут можна посперечатися). ■

Резонанс

«Не вірю жодному «хорошому рускому»: Ірина Геращенко про українське громадянство Невзорова

63-річному росіянину Олександру Невзорову та його дружині Лідії Невзоровій указом Президента Володимира Зеленського надали громадянство України

Дарія КЛИЧ

Як повідомив радник голови МВС Антон Геращенко, рішення мотивували «визначними заслугами перед нашою країною» та «щирим бажанням допомогти зупинити війну і правдивою оцінкою реальної ситуації».

Скептично до такого кроку влади поставилась одна з лідерів партії «Європейська Солідарність» Ірина Геращенко. Вона, зокрема, заявила: «За право називатися українцем наша армія проливає сьогодні кров. Український паспорт сьогодні — це про цінності. Про повагу до мови, яку треба вивчити і тільки тоді претендувати на громадянство. Невзоров — частина імперської Росії. Ексдовірена особа путіна, він допомагав цементувати цю систему. Він прозрів і критикує Кремль. Ок. Але чому він має робити це з України?»

Російські і білоруські добровольці, які воюють в ЗСУ, роками чекають українського громадянства.

Хто любить всіх цих «хороших руских»? Чому вони пруться сюди? Чому влада не розуміє, наскільки, на 100-й день нового

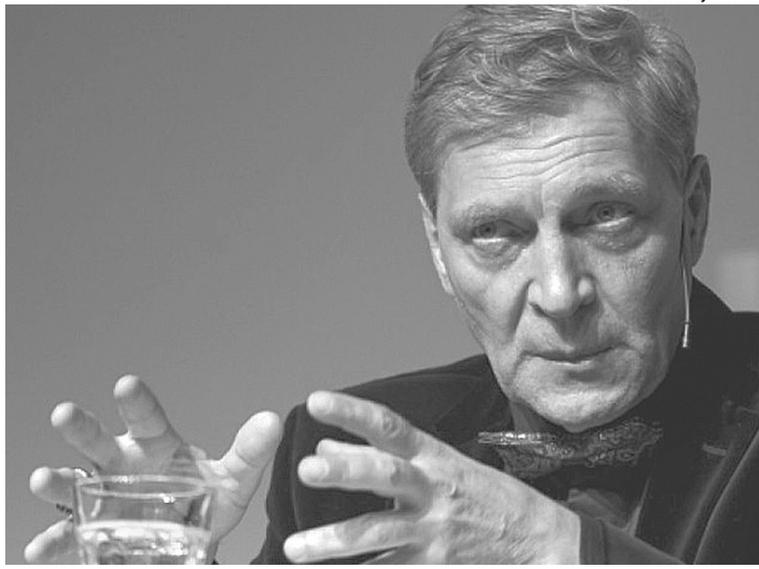

Фото із сайту dw.com.

А чи не буде незабаром стояти ціла черга в Україні з таких от перефарбованих імперців, як Невзоров?

важкого етапу війни з РФ, такі рішення резонують із позицією суспільства.

Категорично проти імперців. Не вірю жодному».

ДОВІДКОВО

У 1993–2007 роках Невзоров був депутатом російської держдуми. У 2012 році на виборах президента Росії навіть був довіреною особою путіна. В останні роки здебільшого був відомий як блогер та запрошений спікер російських опозиційних ЗМІ, активно веде свій YouTube канал, де різко критикує російську владу, дії російської армії та більшість своїх випусків закінчує словами «Слава Україні!».

КОМЕНТАРІ

Остап УКРАЇНЕЦЬ, письменник:

«За які досягнення Олександр Невзоров отримав громадянство, крім того факту, що він росіянин, котрий не виявляє бажання вбивати і гвалтувати українців?.. Скажіть, скільком бійцям полку Кастуся Каліновського дали (чи бодай запропонували) українське громадянство за видатні заслуги перед Україною (громадяни Білорусії, які воюють за Україну. — Ред.)?»

Егор СТАДНИЙ, віцепрезидент Київської школи економіки:

«Може дійсно хтось не знає, то дивіться репортаж Невзорова про псковських «десантників» у Вільнюсі у 1991 році. Нагадую, у 1990-му Литва проголосила незалежність, а Горбачов направляє спецназ, щоб потопити цю незалежність в крові. А Невзоров робить репортаж про бідолашних «десантників», які, звіс-

но ж, борються з фашизмом. А от уявіть, зараз би він зробив репортаж про бідолах, які висадились в Гостомелі» (Невзоров у Литві вважається військовим злочинцем. — Ред.).

Олег ШАРП, український дипломат:

«Для мене за останні десятиліття було тільки три достойні росіянина — це Новодворська, Немцов та Невзоров. Перших двох путін убив, залишився тільки Невзоров...».

«За право називатися українцем наша армія проливає сьогодні кров. Український паспорт сьогодні — це про цінності.»

ДО РЕЧІ

Цими днями в Україну приїхала ще одна представниця так званих «хороших руских» — Марія Овсяннікова, яка майже 20 років працювала пропагандисткою на російському Першому каналі, наближаючи війну, а зараз нібито «прозріла». Нагадаємо, що вона стала відомою 14 березня після того, як в одній з програм вибігла з плакатом «Ні війни». За це її оштрафували лиш на 30 тисяч рублів в той час, як інших не згідних з владою росіян карають значно жорсткіше і за менші «злочини». «Європейська Солідарність» підготувала запит до СБУ щодо російської пропагандистки Овсяннікової. ■

Б'ємо на сполох

Ми не вступимо ні в НАТО, ні в ЄС, якщо авторитаризм буде посилюватися

«За подібне критикують Угорщину — всі дивуються, як така країна змогла потрапити до ЄС». Таку думку висловив відомий публіцист і журналіст Віталій Портников

Ольга СОКОЛОВА

«Якщо випадки авторитаризму в Україні будуть зберігатися й посилюватися, Україна ніколи не стане членкинею Європейського Союзу, так само й НАТО. Адже у країн, які зараз є членками Північноатлантичного альянсу, вже є досвід, що відбувається, коли держава з авторитарними тенденціями стає учасницею союзу, заснованого на цінностях. Це відбувається з Туреччиною. Навіщо тягнути ще одну країну, яка може дозволити собі поведінку з точки

зору авторитарних інтересів правителя? І навіть побоювання, що Україна може стати авторитарною державою за чинного президента чи наступного, означають, що будь-який політик з авторитарними тенденціями зруйнує європейські та євроатлантичні перспективи», — зазначив Портников.

Журналіст додав, що придушення свободи слова в Україні та корупція також є причинами, через які Україні може бути відмовлено у європейських та євроатлантичних прагненнях. «Абсолютно очевидно, що за тим, що відбувається в Україні, стежать. Помічають, коли з'являються повідомлення корупційного характеру чи придушення свободи слова — вимкнення з мережі Т2 «Еспресо», «5-го каналу» й «Прямого». Тобто на Заході говорять про придушення свободи слова в Україні, а чиновники кажуть, що так і має бути — це сильний козир, щоб кандидатського

статусу до Європейського Союзу не було. За подібне критикують Угорщину — всі дивуються, як така країна змогла потрапити до ЄС. Тому більше такої помилки у Європі не допустять», — зауважив Портников.

Публіцист наголосив, що заборона виїзду Петра Порошенка за кордон на Парламентську асамблею НАТО надзвичайно сильно вдарила по репутації України. «Ситуація з усуненням Людмили Денісової з посади омбудсмена, спроби запровадження дистанційного голосування у Верховній Раді — все це підриває авторитет України. Зірвання участі п'ятого Президента Петра Порошенка у Парламентській асамблеї НАТО, хоча це була офіційна поїздка, затверджена головою парламенту. Про це написало багато світових видань — це затьмарило новини з фронту. І виникає питання: кому була потрібна ця антиукраїнська провокація? Коли Порошенко через 2 дні виїхав на іншу міжнародну конференцію», — пояснив Віталій Портников. ■

Пряма мова

Валерій ЗАЛУЖНИЙ, Головнокомандувач ЗСУ, про самохідні гаубиці М109А3, надані у рамках міжнародної технічної допомоги Норвегією, які вже перебувають на передовій:

Стосовно технічних характеристик, то гаубиці М109А3 мають більший, порівняно з радянськими аналогами, калібр і потужніший боєприпас. Дальність стрільби становить до 22 км. Але у подальшому ми можемо використовувати активно-реактивні снаряди, які збільшують цю відстань. Досвідчені артилеристи відзначають також зручність зарядів, які є герметичними й абсолютно ідентичними, що впливає на точність розльоту при пострілах. Розраховую на подальшу підтримку країн-партнерів у засобах вогневого ураження противника, чия перевага в артилерії та реактивних системах залпового вогню є головною причиною наших втрат. Без негайного постачання далекобійної артилерії та РСЗВ нам дедалі складніше стримувати агресора.

Актуально

Фото із сайту eurosolidarity.org.

І будучи Президентом, і будучи лідером опозиції, Порошенко завжди наголошував, що найбільший ворог України — путін.

Петро Порошенко: «Всім, хто питає, що зараз потрібно Україні, я кажу — зброя, зброя і ще раз зброя»

П'ятий Президент, лідер «Європейської Солідарності», також закликав європейських політиків не брати «політичних хабарів від божевільного маніяка путіна»

Валентина ТЕРЕН

Про це Порошенко сказав в інтерв'ю журналістам італійського телеканалу Sky TG24. «Мене багато разів запитували тут, під час Конгресу, чого Україна потребує найбільше. І моя відповідь була — зброї, зброї і ще раз зброї», — наголосив він і додав: — Перш за все ми потребуємо того, що може змінити «правила гри» у цій війні. Можете собі уявити, що майбутнє Європи і світу залежить від 100 винищувачів, 500 танків та 1000 артилерійських сис-

тем чи може ще 300 протиповітряних систем? Адже і справді йдеться про майбутнє світу».

«Маємо також говорити про депутатизацію Європи. Про що саме йдеться? Про припинення фінансування путіна, проросійських політиків, проросійських медіа та проросійських так званих неурядових організацій. Треба припинити це робити. Не беріть політичних хабарів від цього божевільного маніяка», — закликає п'ятий Президент. Порошенко застерігає: будь-яке спілкування з путіним є токсичним. ■

■ Шок!

Шестеро волинян побили та заживо похоронили ківерчанина

Жахливий злочин, скоєний 23 листопада минулого року, сколихнув, напевне, всю країну. Уже наступного дня всі причетні до замаху на вбивство, катування і закопування в землю особи були затримані волинськими поліцейськими. Нещодавно обвинувальний акт відправлено до суду

Олена ПОЛІСЬКА

Фото із сайту freepik.com.

Чоловікові вдалося вибратися з могили.

24 листопада всі учасники злочину були встановлені.

Як розказав слідчий у справі, саме завдяки наполегливій позиції правоохоронців усіх фігурантів було затримано на підставі статті 208 КПК України, аби вони не змогли втекти чи залякати потерпілого. Адже той таки боявся. Однак нині вдячний поліцейським за розслідування та очікує рішення суду й покарання для своїх катів. А воно неодмінно буде, бо ж дії цих осіб кваліфіковано одразу за сімома статтями Кримінального кодексу України,

і тут головне – позиція потерпілих, які повинні звертатися до поліції, надавати свідчення, брати участь у судових процесах і не відмовлятися від показів. Так, це непросто, але необхідно в рамках чинної правоохоронної системи, аби злочинці були покарані відповідно до закону», – розповів поліцейський.

Загалом, у роботі слідчих дуже важливо, аби потерпілі й очевидці надавали свідчення та пояснення, не відмовлялись від них, також – аби скрупульозно були зібрані всі необхідні доку-

«Після кількох годин катувань чоловіка повели на кладовище, де змусили розкопати одну із могил, та кинули його в яму глибиною близько 80 сантиметрів.»

серед яких – вчинення катування, замах на вбивство, наруга над могилою, незаконне позбавлення волі людини та інші.

«ДИВУЄ, ЩО ВСІ ЗЛОЧИНЦІ – МІСЦЕВІ МОЛОДІ ЧОЛОВІКИ ВІД 19 ДО 30 РОКІВ»

Слідчий, який несе службу в ГУНП уже понад 5 років, зокрема у відділі розслідування злочинів, скоєних проти життя та здоров'я особи, розповів, що на його пам'яті це перший настільки зухвалий напад, коли людину не просто катували, а й живцем закопали в землю.

Цікавим є те, що один з причетних до скоєння злочину прибув до оселі головного виконавця, поспілкувався з іншими та покинув місце події. На той момент він бачив понівеченого потерпілого, однак не звернувся до поліції, чим усе приховав.

«Дивує, що всі виконавці – молоді місцеві чоловіки від 19 до 30 років. Дехто з них і раніше мав проблеми із законом. До прикладу, по одному із зловмисників було закрито справу щодо завдання тілесних ушкоджень улітку, іншу – 23 листопада, і все тому, що потерпілі відмовлялись від своїх свідчень і наполягали на закритті. Оскільки людина не понесла покарання, вона вчинила черговий злочин, адже такі речі потрібно присікати одразу,

не пропущені жодні деталі, щоб не виникало проблем.

«У цій справі докази зібрані на 100 відсотків. Зловмисники відповідатимуть у встановленому законом порядку. Люди повинні розуміти, що за вчинення будь-яких протиправних дій нести відповідальність. Протягом всього досудового розслідування підозрювані не давали жодних показів. Однак чітка картина переді мною була, потім це зафіксували значною кількістю виявлених та вилучених речових доказів. Справа складається з 10 томів (один – приблизно 300 сторінок), тому можна уявити, скільки матеріалу підготовлено», – зазначив Андрій Мартинюк.

Поліцейський розповів, як працюється йому в одному з найскладніших підрозділів слідчого управління.

«Я люблю свою роботу, люблю працювати з 23-ї години вечора до самого ранку в кабінеті – тоді добре думається. В першу чергу потрібно скласти план роботи, перелік тих, кого треба допитати, які докази зібрати, які експертизи провести, щоб була загальна картина. Головне – звертати увагу на деталі», – ділиться досвідом правоохоронець, який не раз розкривав насильницькі злочини, в тому числі замовні вбивства, тобто непрості справи. ■

Погляд

Оксана КОВАЛЕНКО,
редактор відділу освіти й культури
газети «Волинь»

Як білоруска, поляки й голландець українкам місцями поступалися

Ситуація, що розгорталася у потязі «на Варшаву», коли я з дітьми верталася з Німеччини додому, спонукала мене до роздумів

У травні для українців за кордоном ще діяла програма, за якою квитки в приміських поїздах видавали безкоштовно. Тож ми разом зі ще приблизно десятком українками і їхніми дітьми, з котрими випадково зустрілись на станції, сіли у потяг, який порадили волонтери. Так збіглося, що місця у вагоні майже всі були зайняті. Але завдяки цьому я стала свідком таких вчинків, які живлять мою віру в те, що добра у світі більше, аніж нікчемності.

Отож спочатку, вмить оцінивши наші втомлені обличчя (їхали ми з далеких міст), своїм місцем комусь із українців поступився афроамериканець. (Як потім з'ясувала, він – з Голландії і цілком справедливо вважає путіна останнім з божевільних нелюдей). Майже синхронно з ним підвівся поляк: він запросив сісти мою дитину, запевнивши, що йому незабаром виходити. Ми опинилися поруч із жінкою з білорусі. Розговорилися. Вона зауважила, що хоч не вникає в політику, але війну в Україні засуджує: «Ето все завязали політики, а страдають простые люди». Розставляли акценти в надто абстрактній фразі про політиків мені не хотілося через втому, але та жінка зуміла таки мене розбурхати, бо додала: «Я вообще считаю, что беларусь, россия и Украина – единый народ». Мусила повідомити їй, що українці не просто так гордяться січовими стрільцями, Українською повстанською армією, нагадала про геноцид голодомором, але раптом оцінила, що дорога до Варшави набагато коротша за роки, впродовж яких їй «вливали» про «нероз-

дільні» народи, і швидко підсумувала, що Україна і незалежність – тотожні поняття.

За якусь годину подорожі білоруска озирнулася й зауважила, що поляк, який поступився нам місцем, досі їде в тамбурі... За пів години він вийшов, а на його місце прийшов сидати юнак років двадцяти, якому було все одно до всіх, окрім себе. Мав право, бо мав квиток. Мої діти мусили би вставати, натомість несподівано піднялася наша сусідка-білоруска: запевнила, що їй саме час постояти, бо має хвору спину. (Попри мої прохання сісти замість нас, вона стояла до кінця дороги – ще понад годину і на прощання побажала нам миру). Та це ще не фінал історії: потяг рушив до наступної станції, моє менше дитя час від часу уві сні клало руку на телефон хлопчини, що сидів по сусідству, хоч позад нього стояли дві жінки. Першим не витримав афроамериканець: він став вимагати в юнака, щоб той поступився місцем. (Коли зайшов контролер, молодик витяг квиток на проїзд з українського паспорта). Але хлопчина від законного права сидіти відмовляється не хотів, тож відповів англійською, що якщо й встане, то не сьогодні. Від його «not today», здавалося, підскачили і полька, яка сиділа навпроти, і ми, українці, й білоруска, що стояла. Розділити на слова спільне обурення з вигуками, якимсь шипінням, супроводжуваним зневажливими поглядами, неможливо. Той хлопчина таки мусив поступитися місцем – сьогодні й негайно. Він отримав «свіженьку» характеристику – «младий удурок», а я – привід поміркувати: як шкода, що в світі не відбувається так, як у тому вагоні, коли незнайомі особи різних національностей без жодних переговорів сприймають закон людяності вищим за інші, якими під час біди мусово нехтувати. ■

РЕКЛАМА

РЕАЛЬНА ІСТОРІЯ

Як мій сусід знову народився...

Мене звати Вікторія, мені 72.

3 чоловіком все життя працювали, болячок накопичилося аж за часів радянщини. Але через тижень все село вийшло дивитися, як він їде по дорозі. А вже з пірвоку, як з дому ні ногою! Тут уже я не витримала і пішла його розпитувати: як? Він вийняв із кишені вирізану замітку. Замітка про академіка Болотова і його «Бальзам Болотова». Я, дивлячись на сусіда, одразу ж зателефонувала і собі замовила. Бальзам надійшов поштою досить швидко. Через 3 дні прийому помітила легкість у животі, навіть коли з'їдали зайвого. Випорожнення нормалізувалися, стала краще спати. Але яким було моє здивування, коли через 2 місяці зживання я раптом зрозуміла, що вже давно не вимірювала тиск, бо не турбує! У нас уже все село п'є Бальзам, і всі ходять задоволені, ніби друге життя почалося!

320 грн
250 мл

490 грн
500 мл

Замовляйте телефонами або запитуйте в аптеках міста
050 271 28 88 • 067 794 25 27
*вартість дзвінків згідно з тарифами оператора, поштові витрати сплачує отримувач

Релокований бізнес

«Зміцнювати економіку — це теж наблизити перемогу»

Так вважає співзасновник ТОВ «Грін Компані НВ» мариуполець Андрій Михайлов

Підприємець Андрій Михайлов (другий справа) цікаво розповідає нововолинським депутатам про свої професійні задуми.

Алла ЛІСОВА

Працюємо з пляшками голубого, зеленого кольорів, а також прозорими... Андрій Михайлов відразу розказує, як запускають підприємство...

металоволокна або ж повторно для такої ж тари. Спочатку засновники «Грін Компані НВ» мали подібне виробництво в Маріуполі та Запоріжжі...

АртФронт

Настя із татом та сестричкою Анею.

Анастасія підтримала тата-добровольця, армію і Україну

Робота Анастасії Лаврентій.

Настя із татом та сестричкою Анею.

пер пробуємо запустити виробництво. Доставляли все оснащення майже місяць. Взяли навіть трохи необхідної сировини, аби почати працювати...

З допомогою Міністерства економіки та за сприяння Нововолинської мерії вдалося перевезти залізницею обладнання. Підшукали підходяще приміщення — незадіяні площі ВАР «Оснастка».

Там ми працювали вже з сортованим сміттям, — розповідають. — Не виключено, що тепер доведеться пластиківі пляшки добирати в інших містах...

Спеціальний репортаж

Очільник ТОВ «Ягоди Волині» Віталій Ішмурат у цей важкий час надає робочі місця внутрішньо переміщеним особам.

«Чоловік воює, а я працюю і втішаю синів, що тато скоро повернеться»

Переселенці, які знайшли прихисток на Волині, працюватимуть на зборі ягід.

Добре, що в своєму селі є робота, — каже на продовження цих слів Тетяна Хотимчук, із вдячністю відгукуючись про підприємство «Ягоди Волині»...

Катерина ЗУБЧУК «У РІДНОМУ МИКОЛАЄВІ Я ВІКЛАДАВ У ШКОЛІ ФІЗИКУ І МАТЕМАТИКУ, А НА ВОЛИНІ ЗАЙНЯВСЯ... ЯГДИЦТВОМ»

Знайомство з Віталієм Ішмуратом почалося з того, що чоловік згадав Миколаїв — нині вже місто-герой, в якому жив до 2005 року. Воно ж сьогодні у кожного на слуху, бо із 24 лютого зазнало й досі зазнає авіаударів...

Пряма мова Дмитро ЯРОШ, захисник України, народний депутат VIII скликання, про візовий режим з росією: Будь-які розмови про якийсь «візовий режим» з віковичним ворогом, який тотально знищує українців...

Багатодітній матері Анні Власюк зручно, що є робота в своєму селі.

«Чоловік воює, а я працюю і втішаю синів, що тато скоро повернеться»

У 2014 році чоловік Тетяни Хотимчук був в АТО і тепер пішов боронити Україну.

Добре, що в своєму селі є робота, — каже на продовження цих слів Тетяна Хотимчук, із вдячністю відгукуючись про підприємство «Ягоди Волині»...

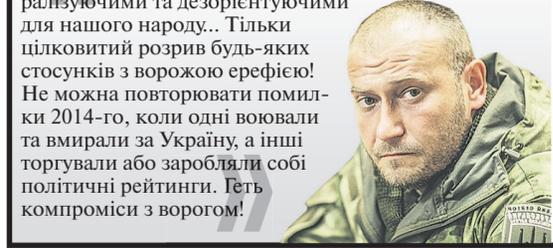
Катерина ЗУБЧУК «У РІДНОМУ МИКОЛАЄВІ Я ВІКЛАДАВ У ШКОЛІ ФІЗИКУ І МАТЕМАТИКУ, А НА ВОЛИНІ ЗАЙНЯВСЯ... ЯГДИЦТВОМ»

Знайомство з Віталієм Ішмуратом почалося з того, що чоловік згадав Миколаїв — нині вже місто-герой, в якому жив до 2005 року...

Пряма мова Дмитро ЯРОШ, захисник України, народний депутат VIII скликання, про візовий режим з росією: Будь-які розмови про якийсь «візовий режим» з віковичним ворогом...

«ПОТРІБНО БУЛО ПРОФІНАНСУВАТИ ПРИДБАННЯ ТЕПЛОВІЗОРА, ТО МИ ПО МОЖЛИВОСТІ ДОПОМОГЛИ»

ПТУ № 27 м. Берестечко оголошує прийом учнів у 2022 році на навчання за професіями: Тракторист-машиніст с/г виробництва, слюсар з ремонту с/г машин та устаткування, водій автотранспортних засобів (категорії «В» і «С»), Кухар, кондитер

Дмитро Ярош, захисник України, народний депутат VIII скликання, про візовий режим з росією.

Третій рік пані Катерина працює на підприємстві «Ягоди Волині». Прийшла сюди, маючи вже досвід у такому бізнесі. Власне, завдяки цьому й посаду відповідну одержала.

Молода жінка розчулено говорила про те, як то в кожній сім'ї, котра провела на війну дорогу людину, в цей непростий час найбажанішою є мрія про нашу перемогу, про те, аби в країні настав мир...

«ПОТРІБНО БУЛО ПРОФІНАНСУВАТИ ПРИДБАННЯ ТЕПЛОВІЗОРА, ТО МИ ПО МОЖЛИВОСТІ ДОПОМОГЛИ»

Звичайно, в спілкуванні з Віталієм Ішмуратом мова була й про те, що підприємство долучилося до волонтерства, що є його пріоритетом до наближення перемоги.

«У наших десяти підрозділах у час посадки, догляду рослин зайнято небагато — чоловік 50. А от у гарячу пору, коли полуниця чи малина достигає, — 300-350.»

«ДОБРЕ, ЩО Є ТАКЕ ГОСПОДАРСТВО, — Й ДЛЯ МЕНЕ, МАТЕРІ ШІСТЬОХ ДІТЕЙ, РОБОТА ЗНАЙШЛАСЯ»

Публікація створена за підтримки Української Асоціації Медіа Бізнесу.

Пульт тижня**Окупанти розстріляли волинянина, який був на заробітках на Київщині**

Днями у лісі біля села Вишеград, де розміщувалися позиції армії російської федерації, знайшли тіло нашого земляка

Софія ГАВРИЛЮК

За попередніми даними, цивільного агресори застріляли з вогнепальної зброї в потилицю. Про це інформує поліція Київщини.

«Поліцейські встановили, що мешканець Волині минулоріч приїхав працювати будівельником у село Колонщина під Макаровом. Під час окупації зник в районі, де базувались війська рашистів. Правоохоронці вже розшукали сестру загиблого», — зазначив начальник поліції Київської області Андрій Небитов.

Правоохоронці Бучанського районного управління поліції, слідчі та криміналісти оглянули тіло та скерували на судмедекспертизу, яка встановить остаточну причину смерті. Далі тіло загиблого передадуть рідним для поховання. ■

В області є місця ще для 1000 переселенців

За час повномасштабної війни на Волині знайшли прихисток 67 813 вимушено евакуйованих українців

Олена КАЛЕНЮК

Протягом минулих вихідних у нашому краї прийняли та забезпечили усім необхідним майже сотню осіб, йдеться на сайті Волинської обласної військової адміністрації. Наразі в області можливо додатково розмістити ще до 1000 осіб.

Нині найбільше вимушених переселенців розселено у Луцькому та Ковельському районах.

Згідно з Єдиною інформаційною базою даних внутрішньо переміщених осіб, в області їх обліковано понад 60 тисяч. Серед них: 29 713 осіб працездатного віку, 2187 осіб з інвалідністю, 7726 пенсіонерів, 76 багатодітних сімей, 11 сімей батьків-одинаків. ■

Лучанин залишив бізнес і пішов захищати Україну

Фото 1141 Національної гвардії України м. Луцьк.

«Спокій і добробут країни перш за все», — каже підприємець

Софія ГАВРИЛЮК

Сергій каже, що плани будувати добре тоді, коли маєш рідну землю.

Через повномасштабне вторгнення росії в Україну волинянин змушений був на певний час відмовитися від звичного життя. У перші дні його мобілізували до Національної гвардії України. Про це повідомили на сторінці військової частини 1141 Національної гвардії України.

«Однозначно — Нацгвардія. Тим паче, у мирний час я часто спостерігав, як повз мій будинок гвардійці їздили то на полігон, то на навчання. Постійно згадував свою службу... І зараз, коли потрапив знову сюди, подумав: це доля, так має бути», — розповідає Сергій.

Спочатку рідні чоловіка страшенно переживали. Однак Сергій переконав їх, що ні бізнес, ні мрії, ні плани не матимуть ніякого сенсу, якщо не буде де усе це будувати й розвивати.

«Якщо ми не будемо воювати, відстоювати своє, то сенс тої країни? Відкосити — не складно. Складно державу вберегти, честь, гідність. Як потім ходити вулицями і дивитися в очі хлопцям, яких ти знав, які служили, а ти «бізнесменнічав»? Це вже якось негарно. Тим більше, порох у порохівниці ще є, повоюємо», — каже гвардієць.

Після закінчення війни Сергій мріє зібрати всю родину разом та поїхати на відпочинок у наш Крим, Феодосію. І ці плани неодмінно здійсняться! ■

Життя на новому місці

Фото Алли ЛІСОВОЇ.

Працівниці, які шують «розгрузки», кажуть: це маленький внесок у наближення перемоги.

«Нововолинськ — круте і перспективне місто. Нам подобається тут працювати»

Так сказав переселенець Владислав Будаєв, який на Волині започаткував пошиття систем для носіння амуніції військових

Алла ЛІСОВА

Виробничий цех, у якому чоловік займався швейною справою, залишився у Харкові під завалами після бомбардувань. Там виготовляли одяг і спорядження для мисливців, рибалок і армії. У Нововолинську Владислав Будаєв організував пошиття систем для носіння амуніції українських військових. Для переселенця виділили приміщення та устаткування, аби можна було виготовляти актуальну в нинішній воєнний час продукцію.

— Наплічні системи, які ми шиемо, можуть використовувати бійці різного роду військ, — пояснив Владислав Будаєв. — «Розгрузки» одягаються на плечі і фіксуються на поясі. Це потрібно, щоб переносити, рухатися з будь-яким боекомплект. Залежно від завдань він розподіляється на поясі або на плечах. Зменшується навантаження, широкий пояс тримає поясницю.

Харків'янин започаткував власне виробництво ще в 2015 році. Тоді ж надіслав своєму давньому

Владислав Будаєв вважає Нововолинськ перспективним для розвитку свого бізнесу.

нововолинянка Оксана Станицька, частину привезли волонтери. Непросто, каже, зараз дістати кондуру — високотехнологічну і високоміцну сучасну тканину. Треба замовляти через фірму «Дюпон», яка знаходиться в США. Якщо знайдеться тут, то дуже дорого.

приміщення. Висловив вдячність за розуміння усієї нововолинської громаді.

Харківський майстер поділився своїми думками стосовно розвитку швейної галузі в Нововолинську. Каже, що вона в занепаді, коли, по суті, є дуже перспективною. Адже сьогодні частина європейських країн відмовилася від цього бізнесу. Він добре розвинений у сусідній Польщі, куди їздять наші жінки на заробітки. А можна зробити так, аби українки в себе вдома мали достойну зарплату й шили «на закордон». Для цього потрібно лише поставити на прогресивні рейки навчальну базу, мати більш якісне обладнання. На хорошій машинці, вважає майстер, можна навчити шити за місяць.

Коли запитала про подальші плани, співрозмовник мовив:

— Хотів би продовжувати цей напрямок у вашому місті. В разі потреби готовий нарощувати виробництво. Нововолинськ — крутий і сучасний населений пункт, з великим потенціалом. Адже поруч — Європа. Сприяння від влади є. Чого ще бажати? Хіба що найважливішого зараз — переможного миру й добра рідній Україні! ■

*Публікація створена за підтримки Української Асоціації Медіа Бізнесу.

«Владислав Будаєв з великою повагою розповів, що відчуває підтримку міського голови Бориса Карпуса, який посприяв, аби оперативно, без бюрократичної тяганини організувати людей, знайти приміщення.»

другу в Нововолинськ таке обмундирування. І аж ніяк не думав, що воно стане у пригоді.

— Наш цех практично знищений. Тому, коли приїхав із сім'єю на Волинь, вирішив, що потрібно якось працювати далі. Тільки не знав, з чого розпочинати. Адже головне — мати правильні лекала, якщо навіть технологія відпрацьована, — розповів Владислав Будаєв. — Виручив... старий комплект, який знайшовся у товариша. Його розпороли, зняли всі лекала — й запустили в роботу.

Щодо устаткування, то на підмогу прийшли місцеві підприємці. Кілька швейних машинок передала

Тому знову ж таки отримують через волонтерів. Комплектуючі купують самі.

— Працюємо другий місяць. Поки що сім чоловік, як місцеві, так і приїжджі справляються із замовленнями, — зазначає Владислав. — Хоча стараємося мати все необхідне в запасі, так званий оперативний склад. Уже майже 200 виготовлених нами комплектів поїхало, образно кажучи, в світ.

Владислав Будаєв з великою повагою розповів, що відчуває підтримку міського голови Бориса Карпуса, який посприяв, аби оперативно, без бюрократичної тяганини організувати людей, знайти

РЕКЛАМА

ВСЕ ДЛЯ ОПАЛЕННЯ!

Монтаж та обслуговування.

Тел.: 0663077303, 0961126064.

■ **Світ із нами!**

«Наші друзі в Німеччині воюють із Росією навіть в інвалідних візках»

Президентку Горохівської благодійної місії «Сонце любові», членкиню громадської організації «Всеукраїнська організація Союз осіб з інвалідністю» Ольгу Дубінську волиняни знають як жінку неймовірно сильну духом і добру. Поруч із цією лідеркою завжди згуртовані «сонцелюби» із Горохівської і сусідніх територіальних громад. Нещодавно всі вони чекали на повернення пані Ольги з Німеччини. На запрошення друзів із цієї країни вона в складі делегації житомир'ян і полтавчан представляла Волинь на фестивалі інклюзивної культури Feilichtbühne у місті Варен

Леся ВЛАШИНЕЦЬ

Із німцями горохівчанка познайомилася на спортивному форумі в Києві років десять тому. Відтоді вони не перестають контактувати не лише по телефону: громадська організація «Союз інвалідів Німеччини» активно співпрацює з полтавчанами, її представники до війни часто їздили в це місто з діловими та митецькими візитами, а дорогою в Житомир чи Полтаву зі своєю лідеркою Жанною Россек завжди заїжджали в Горохів до Ольги Володимирівни, спілкувалися з головою міської ради Віктором Годиком та членами місіонерської організації «Сонце любові».

Мер міста і президентка «сонцелюбів» запросили іноземців на запланований восьмий фестиваль творчості людей з особливими потребами «Струни душі», який мав відбутися в Горохові 2 червня. Німці з вдячністю прийняли запрошення, але гостиням завадила війна. Натомість зустрілися інтернаціональним товариством у німецькому Варені.

Українців приймали гідно: познайомили з представниками місцевої влади, показали довколишні краєвиди, провели багато екскурсій. Спілкування було незабутнім, усі насолоджувалися чудовим виконанням улюблених українських пісень. «Родзинкою» фестивалю став виступ фольклорного колективу з Полтави. Господарі пісенного фестивалю також дивували публіку своєю національною творчістю: люди з обмеженими фізичними можливостями презентували спів хорів і танці в інвалідних візках.

— Побачитися з нами виявили бажання чимало переселенців років Другої світової війни. На зустріч прийшли також донеччани, луганчани, харків'яни, які в Німеччині знайшли прихисток від російської орди. Всі переїма-

Пані Ольга (на візку зліва) серед нових і старих друзів.

ються долею України, а пісні нашою мовою слухали зі сльозами на очах. Земляки приймали нас у заснованому ними музеї Волинської землі. В ньому зберігають обереги своїх батьків, експонати, які розповідають про Поліський край, — каже Ольга Дубінська.

«**Українців у Німеччині приймали гідно: ознайомили з представниками місцевої влади, показали довколишні краєвиди, провели багато екскурсій.**»

Тепер окрасою музею буде подарований нею від «Сонця любові» рушник, створений народною майстрицею

із села Бужани Мар'янівської територіальної громади Євгенією Квасовець. Чільне місце знайшли і для портрета Лесі Українки, вишитого знамем на Горохівщині майстром Василем Зеленьком. З гордістю за своїх талановитих краян цей виріб у Варен передав Віктор Годик.

За словами Ольги Дубінської, німецькі друзі підтримують Україну не лише духовно, а й матеріально. Значну частину надіслані ними гуманітарної допомоги мерія скерувала в Харків, Житомир та інші гарячі точки країни. Чимало необхідних речей купили захисникам за передані німцями 1000 євро.

Гарною згадкою про фестиваль Feilichtbühne для пані Ольги та «Сонця любові» слугуватиме іменна статуетка. ■

■ **Пульс тижня**

Фото: ДСНС у Волинській області.

З таким «юним» поколінням Україна точно процвітатиме!

Маленька мешканка Любомля заспівала про калину з пожежного авто

Дівчинка виконала гімн Українських січових стрільців

Олена КАЛЕНЮК

Зворушливим відео поділилися на Facebook-сторінці Головного управління ДСНС у Волинській області. Маленька, але кмітлива Аделіна, донька рятувальника, знайшла спосіб ефективно використати гучномовець у пожежному авто: дівчинка заспівала «Ой у лузі червона калина». У держслужбі кажуть, що мала вирішила поспівати спонтанно й пишаються найоригінальним на сьогодні виконанням улюбленої пісні українців. ■

Влада просить волинян зробити запаси дров та торфобрикету

Прогнозують «важку зиму»

Олена КАЛЕНЮК

Очільник Волинської обласної ради Григорій Недопад радить колегам уже подбати про накопичення резервів на наступні місяці, повідомляє пресслужба самоврядного органу влади на фейсбук-сторінці. Зокрема, Недопад наголосив: «Лідерам громад треба сформувати першочергову потребу у паливі з огляду на особливості своїх територій. Уже сьогодні можна прогнозувати, що зима справді буде важка, а тому до початку опалювального сезону слід додатково встановлювати твердопаливні котельні там, де це можливо. І готувати стратегічні запаси дров та торфобрикету». ■

ОГОЛОШЕННЯ ДЛЯ ВСІХ

Ціна приватного оголошення у нашій газеті – **30 грн за одне найменування + 10 грн, якщо ви бажаєте розмістити на сайті www.volyn.com.ua в рубриці «Господарські секрети»**. Вартість оголошення про купівлю чи продаж с/г техніки (більше, ніж три одиниці); с/г продукції; будівельних матеріалів; меблів та ін. становить **80 грн за один раз публікації + 20 грн (за сайт)**. Вартість оголошення про послуги – **80 грн + 20 (за сайт)**. Оголошення, які виділені рамкою, + **30 грн (за сайт + 30)**. Вартість оголошення про згубу – **30 грн + 10 (за сайт)**. Оплата у відділеннях ПриватБанку. Розрахунковий рахунок є у кожному номері газети.

НЕРУХОМІСТЬ

- Продається садиба на березі річки (будинок із усіма зручностями. Є земельна ділянка, великий сад). Можлива оплата частинами. Тел. 067 84 95 959.
- Продається дача (масив «Промінь», перша лінія, ділянка 33). Тел.: (0332) 72-67-70, 066 57 24 066.

СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКА ТЕХНІКА

- Продам кінну косарку, привезену з Польщі і перероблену під трактор, на гумовому ході. Можлива доставка. Тел. 068 77 31 858.
- Продається у дуже доброму стані зернозбиральний комбайн «Клаас Консул», прес-підбирач «Джон Дір-332»,

новий п'ятирядний культиватор міжрядного обробітку. Тел. 097 56 55 380.

- Куплю трактори Т-40, Т-25 та інші у будь-якому стані. Можна на запчастини. Тел. 098 08 61 667.
- Куплю трактор Т-25 в будь-якому стані. Тел. 050 95 30 249.
- Продам трактор ЮМЗ-6 АКЛ в робочому стані (з документами). Недорого. Тел. 096 80 48 733.
- Продам трактори Т-25, МТЗ, «Джон Дір», зернозбиральні комбайни, дискові борони, роторні косарки, обприскувачі (навісні та причіпні), саджалки, сівалки, плуги та плуги оборотні, культиватор для міжрядного та суцільного обробітку, картоплекомбайни, навантажувачі (фронтальні та телескопічні), гноєроз-

кидачі, розкидачі мінеральних добрив, шпагат «Юта», ґрунтофрези, зерношнеки, прес-підбирачі, шини до тракторів, твердопаливні котли «DEFRO», різну с/г техніку. Тел.: 097 23 95 170, 066 72 14 192.

РІЗНЕ

- Продам цеглу білу та червону (нову та б/в), шифер (б/в), дрова рубані (твердої породи), торфобрикети, пісок, щебінь, відсів, керамзит, глину, чорнозем. Доставка. Послуги мінінавантажувачем «Бобкат» та автомобілем ЗІЛ. Тел.: 050 73 95 444, 067 45 02 527.
- Продам торфобрикети, дрова, пісок, відсів, щебінь різних фракцій, цеглу (з доставкою). Тел. 050 37 81 998.
- Куплю червону цеглу (нову, б/в, залишки) або будівлю під розбір. Тел.: 050 73 95 444, 067 45 02 527.
- Продам торфобрикети, щебінь різних фракцій, пісок, камінь бут, формак, відсів, цеглу білу та червону, чорнозем, землю на вимостку, блоки, цемент, гній. Доставлю. Вивезу будівельне сміття. Тел.: 099 61 14 575, 097 34 43 386.
- Продам жом, торфобрикети, дрова, пісок, щебінь різних фракцій (насіпом та в мішках), камінь бут, цеглу білу та червону (нову та б/в), землю на вимостку, гній,

цемент. Доставка. Вивезу будівельне сміття. Тел.: 099 33 74 034, 096 99 43 100.

- Продам пиломатеріали: дошки (обрізані та необрізані), балки, крокви, рейки монтажні. Доставлю. Тел.: 097 64 92 371, 099 18 13 332.
- Куплю свиней, телят, корів. Тел.: 097 80 96 918, 097 98 53 068.
- Куплю корів, биків, коней, лоша́т (як на годівлю, так і на забій). Тел. 097 76 84 040.

ПОСЛУГИ

- Перекриваю дахи, мурую стіни з блоків, цегли, роблю монтаж та підшив водостоків, утеплення фасадів, виконую бетонні роботи. Тел. 098 39 05 559.

ВВАЖАТИ НЕДІЙСНИМИ

- Загублений військовий квиток (серія НК № 5995086), виданий 16.12.1993 р. на ім'я Оліферчук Григорій Сократійович, вважати недійсним.
- Загублений диплом бакалавра (серія В15 № 060222), виданий 30 червня 2015 р. Східноєвропейським національним університетом ім. Лесі Українки на ім'я Пасічник Олександр Олександрович, вважати недійсним.

■ Духовність

Фото Віталія ВІЖАНСЬКОГО.

Колектив «Оранта» зібрав для вояків волинської бригади понад 26 тисяч гривень.

«До рубежів виходять молитви в бронезилетах...»

Хор «Оранта» церковним піснеспівом збирав кошти для нашої 14-ї Окремої механізованої бригади імені князя Романа Великого. «Визволи нас від лукавого!» — звертались до Бога й артисти, й усі, хто прийшов на їхній концерт до кафедрального костелу Святих апостолів Петра й Павла в обласному центрі

Оксана КОВАЛЕНКО

«**П**опри війну. Віра. Надія. Весна» — так назвали свій благодійний виступ учасники славнозвісного архієрейського камерного хору «Оранта» Свя-

то-Троїцького кафедрального собору. Присутні справді мали нагоду відчувати, як під купол, а тоді ще вище здійснюються ноти болю, сподівань і великої віри. «Отче наш» лунало одночасно з уст артистів й у серцях аудиторії... Співзвучними були

й пісні пасхальної теми: настає час, коли муки і страждання залишаться позаду, бо з нами Бог, а без Нього ніяк... Кожна з духовних пісень від «Оранти» була про Україну. Диригент хору Василь Мойсіюк міркує про те, що начебто, як де-хто твердить, під час війни не до музики. Однак, каже, без неї — такої, що може служити, — жити неможливо: «Чим можемо загладити те, що наші хлопці там, а ми тут? Тим, чим можемо... Цей концерт — подяка нашим героям!»

Василь Мойсіюк і його колеги з прекрасними «піднебес-

ними» голосами переживають своє дуже велике випробування. «Оранта» супроводжує прощання з нашими воїнами у соборі церковним співом. Проводжають у засвіти молитвами, всотуючи біль, крик і плач рідних. «23 серця плачуть на хорах 8 років війни», — зронила якось донька диригента Катерина.

У костелі «Оранта» оспівувала віру й надію під час і попри війну: лунали українське слово й музика наших композиторів Максима Березовського, Дмитра Борзнянського, Михайла Вербицького, Миколи Леонто-

вича, Анатолія Авдієвського. Але був виняток: музику до одного з чотирьох варіантів «Отче наш», які виконували хористи, створив латвієць. Ріхард Дюбра, вражений жорстокою агресією рашистів, написав мелодію на український текст, «щоб духовно підтримати український народ». Створене передав органісту костелу, волинському другу Петрові Сухоцькому, із підписом: «Молитва за Україну. Слава Україні на все життя». Тож цей твір, підкреслив Василь

«**Оранта» супроводжує прощання з нашими воїнами у соборі церковним співом. Проводжають у засвіти молитвами, всотуючи біль, крик і плач рідних. «23 серця плачуть на хорах 8 років війни», — зронила якось донька диригента Катерина.**

Мойсіюк, пролунав уперше. Наприкінці виступу — духовний гімн «Боже великий, єдиний, нам Україну храни». Його глядачі співали разом з артистами. Й оте «храни» звучало так гарячеблагально, як буває тільки в молитві... А ще були вірші, обвітрені весною й пронизані вірою. Поезію волинської поетеси Ольги Ольхової декламував народний артист України Олександр Якимчук.

Молода жінка знає, що «невигойна пам'ять» нам необхідна — «щоб далі жити!» Її Слово — і про воїнів, і про тих, хто співає для них і для нас:

«Склепіння неба — в мужніх на плечах, у вірних — на багнетах. До рубежів виходять молитви в бронезилетах...»

РЕКЛАМА

ПП БУРМАКА Н.П.

11, 18 червня

ефективне лікування від

**АЛКОГОЛЬНОЇ ЗАЛЕЖНОСТІ,
ТЮТЮНОПАЛІННЯ, ЗАЙВОЇ ВАГИ,
НАРКОМАНІЇ ТА ІГРОМАНІЇ**

лікування -анонімне

www.nadiya.com.ua

м. Луцьк, пр. Волі, 6 (Федерація профспілок):

тел. (0332) 75-11-75, (0332) 20-05-55, моб. 095-808-20-53,

098-388-88-36;

м. Рівне: (0362) 43-57-58

Центральний офіс: Черкаси, вул. В. Ложешнікова, 1/1

(0472) 63-16-16, 63-25-28 ліц. АВ №539362 МОЗУ від 22.04.10

ПРОДАМ КІЛЬЦЯ ЗАЛІЗОБЕТОННІ І КРИШКИ З ЛЮКАМИ

(для облаштування ям, септиків, каналізації):

2, 2 м (кільце, кришка) — 2600 грн/шт.

1, 7 м (кільце, кришка) — 1750 грн/шт.

1, 2 м (кільце, кришка) — 1000 грн/шт.

ТЕЛ. 050 67 42 465.

Пам'ятаємо, любимо, сумуємо

Колектив редакції газети «Волинь» висловлює щирі співчуття колишньому багаторічному заступнику головного редактора, редактору відділу медицини Галині Світліковській у зв'язку із важкою втратою — смертю матері

**Ніни Олександрівни
КОРОЛЬ,**

яка відійшла у засвіти на 91-му році життя.

Президія обкому профспілки працівників культури України сумує з приводу передчасної смерті заслуженого працівника культури України, голови Ковельської районної організації профспілки працівників культури, директора Ковельського КЗ «Публічна бібліотека»

**Галини Михайлівни
БОЖИК**

і висловлює щире співчуття рідним та друзям покійної.

Колектив Волинської державної обласної універсальної наукової бібліотеки імені Олени Пчілки, пенсіонери бібліотечної галузі області глибоко сумують із приводу смерті багаторічного директора бібліотечної системи Ковельщини, великого професіонала, гідної представниці свого патріотичного і талановитого роду

**Галини Михайлівни
БОЖИК.**

Нехай рідна волинська земля буде вам пухом, дорога колего!

ПРОДАЮ ПИЛОМАТЕРІАЛИ

(є у наявності, а також на замовлення): балки, крокви, дошки обрізні та необрізні, рейки монтажні. Вироби з дерева на замовлення.

Доставка.

Тел.: 0991813332, 0976492371.

ЗАПРОШУЄМО НА ЗБІР ПОЛУНИЦІ

(Іваничівський район, с. Луковичі). Житлом забезпечуємо.

Тел.: 050-378-22-50, 096-052-60-61.

ВАС ЗАМУЧИВ БІЛЬ В СУГЛОБАХ ТА СПИНІ?

Постійна важкість у ногах, скутість в русі, набряклість і хрускіт. Набридло постійно наносити мазі і пити знеболюючі таблетки? Всі спроби які робилися раніше безуспішні?

- ТЕЛЕФОНУЙТЕ ТА ОТРИМАЙТЕ БЕЗКОШТОВНУ КОНСУЛЬТАЦІЮ від фахівця який підкаже метод рішення при таких захворюваннях як:

- Артрит, артроз, поліартрит, остеохондроз, остеопороз, радикуліт, ревматизм, посттравматичні болі.

Якщо ви хочете ходити вільно і жити без болю

ТЕЛЕФОНУЙТЕ на номер:

(098) 545 05 59, (066) 347 65 78.

Висновок ДСЕС України №05.03.02-03/103075 від 23.12.2018 року. Не є лікарським засобом. Перед вживанням проконсультуйтеся з лікарем та ознайомтеся з інструкцією.

**Блоки від виробника
СТІНОВИЙ БЛОК**

з дном —
20x20x40

без дна —
20x20x40

**ПЕРЕСТІНОЧНИЙ
БЛОК** 20x10x40
20x12x40

**ОПАЛУБНИЙ
БЛОК** 20x30x40; 20x20x40

066 897-96-96

067 116-11-44

ЗАМОВТЕ РЕКЛАМУ:

0967731037, 0668247160,

0509949907

Увага, вікторина!

А ліфт найчастіше їздить усе ж на перший поверх

Хоча, судячи з ваших відповідей, про це знає не так багато наших учасників

Грицько ГАРБУЗ

Тому перш за все нагадаю запитання, яке для багатьох виявилось доволі каверзним.

«ГРАНАТОБУЗ ІЗ СЕКРЕТОМ-7»

Якщо ви дізнаєтеся, на який поверх найчастіше їздить ліфт у 12-поверховому готелі «Лучеськ», додасте до цієї цифри 42, а потім помножите на 5, отримаєте травневий «заробіток» країни — творчого конкурента України, в яку торік їздив Грицько Гарбуз.

Назву якої країни ми заховали в гранатобузі?

На щастя, не для всіх, адже одразу 5 наших учасників вказали правильну відповідь — слово «Греція» (на «Євробаченні» ця країна цьогоріч отримала 215 балів, що й було зазначено у тому ж номері, в

Переможців туру назвали — час шукати нових інтелектуальних волонтерів.

«ГРАНАТОБУЗ ІЗ СЕКРЕТОМ-11»

Намісник Бога на землі (не Папа Римський). Вдома — поліцейський, на роботі — помічник шефа, який інколи боїться одного із головних озброєнь... прибиральниці.

На сторінках наших газет — «Волині» і «Цікавої» — ми б'ємо ворога за допомогою конкурсу інтелектуалів, переможці якого заробляють кошти для Збройних сил України.

якому давали запитання про «заробіток». А Грицько Гарбуз у Греції, до речі, запам'ятав лише два слова: «Калімера» («Доброго ранку!») і «Каліспера» («Добрий вечір!»). — Авт.). Тому нам довелося проводити жеребкування, оскільки, за умовами, переможців має бути два. І допомогла нам у цій справі прима Волинського обласного академічного музично-драматичного театру імені Тараса Шевченка, народна артистка України Людмила Приходько, яка у вівторок мала особливий у році день на особливих слова. Іменини. З легкої руки пані Людмили по 100 гривень від імені Катерини Журавель із села Карасин Камінь-Каширського району Волині і Наталії Белої з міста Винники Львівської області ми перерахуємо на допомогу Збройним силам України.

Що за предмет ми заховали у гранатобузі?

Слово-відповідь треба надіслати до 19 червня (включно) тільки у вигляді sms-повідомлення на номери: 0501354776 і 0672829775, обов'язково вказати після слова-відповіді у дужках ще й своє ім'я і прізвище (наприклад: «Гранатомет» (Галина Гармата)). Цей номер і братиме участь у шотизневному жеребкуванні при розіграві призових волонтерських 200 гривень (100 — від «Волині-нової» і 100 — від «Цікавої» газети на вихідні), якщо правильних відповідей буде більше, як одна. Ці кошти ми перерахуємо на допомогу українській армії, вказавши ваше ім'я як волонтера-благодійника.

Вам — «Калімера» чи «Каліспера»? А російським окупантам — смерть! ■

— Так, бабцю, ви все правильно почули!

:)) :)) :))

Мало хто знає, але моє ім'я Катруся повністю звучить як «Катувати русню».

:)) :)) :))

Шановні жителі України ромської національності, дорогі цигани, офіційно повідомляю: вся російська техніка — з алюмінію і міді. В атаку-у-у!

Пальчики оближеш!

Лапатий і кислий азійський гість тепер росте чи не на кожному українському обійсті...

Щоправда, у нас він не сягає такої висоти, як у себе на батьківщині. Йдеться про ревіль, що походить із південного сходу Азії, особливо популярний у Монголії та Китаї. Дикорослі рослини в Гімалаях мають до двох метрів заввишки. Понад два століття тому британці вважали його суто декоративною рослиною. І тільки в XIX столітті ніжно-рожеві стебла румбамбару стали використовувати для приготування десертів. Нині ревіль активно вирощують в багатьох країнах. В Україні також його можна побачити практично на будь-якій дачній ділянці чи сільській садибі. Ці пишні яскраво-зелені куці полюбилися всім за невибагливість і вміст корисних речовин та вітамінів. А ще — за те, що з нього можна приготувати безліч смачних страв

Ці пишні яскраво-зелені куці полюбилися всім за невибагливість і вміст корисних речовин та вітамінів.

САЛАТ ІЗ РЕВЕНЮ ТА РЕДИСКИ

Румбамбар чудово доповнює весняні вітамінні салати, додаючи їм кислинки та соковитості. Дуже добре поєднується з молодією капустою, редискою, огірком, зеленню

Інгредієнти: 2–3 стебла ревеню, 200 г редиски, 3 курячі яйця (9 або 10 перепелиних), пучок кропу, сметана чи олія для заправки, сіль до смаку.

Приготування. Ревіль почистити від шкірки, нарізати тоненькими шматочками. Редиску пократити кружальцями, яйця — довільно (кубиками чи скибочками). Додати дрібно посічений кріп, посолити та заправити салат олією або сметаною.

ШАРЛОТКА «ВЕСНЯНА»

Зазвичай ця випічка асоціюється з яблуками, адже саме з ними вона особливо смачна. Але навесні чи на початку літа їх можна успішно замінити ревенем — шарлотка вийде анітрохи не гіршою

Інгредієнти: 1 скл. борошна, 1 скл. цукру, 4 яйця, 1 ч. л. розпушувача (або 0,5 ч. л. соди), щіпка солі, 3 стебла ревеню, 150 г малини, ванілін, вершкове масло для змащування форми.

Приготування. Відокремити жовтки від білків. Всипати половину цукру до білків і збити міксером в однорідну густу масу білого кольору. Другу половину цукру всипати в жовтки і також збити до однорідної консистенції світло-кремового кольору. Ложку цукру залишити для начинки. Влити жовткову масу до збитих білків. Додати розпушувача або соду, щіпку солі, ванілін на кінчику ножа або пакетик ванільного цукру (його можна замінити й на корицю — також буде чудовий смак і аромат). Просіяти борошно і поступово сипати його в тісто, вимішуючи, щоб не залишилося грудочок. Ревіль промити, почистити від шкірки, порізати невеликими тонкими шматочками. Малину перебрати, мити не обов'язково, особливо якщо вона зі своєї дачної ділянки чи городу. Змішати ягоди з нарізаними шматочками румбамбару і присипати столовою ложкою цукру. Форму змастити вершковим маслом, вилити в неї половину тіста, викласти начинку і залити рештою тіста. Заздалегідь розігріти до 180 градусів духовку й випікати шарлотку 25–30 хвилин.

РИСОВИЙ ПУДИНГ ІЗ РУМБАМБАРОМ

Цю просту, але водночас витончену страву подавати можна одразу, а можна поставити в холодильник на кілька годин і їсти охолодженою

Інгредієнти: для компоту — 4–5 стебел ревеню, 2 ст. л. цукру, пів палички кориці, 1 л води; для пудингу — 0,5 скл. круглого рису, 2 ст. л. цукру, 100 мл вершків (33–38% жирності).

Приготування. Ревіль нарізати шматочками завдовжки 3 см, засипати цукром, покласти корицю і залити окропом. Довести до кипіння і потримати на слабкому вогні 2–3 хвилини. Зняти з плити, охолодити, процідити. Рис промити, всипати в каструлю, додати ложку цукру. Залити 150 мл компоту і варити на невеликому вогні до м'якості, охолодити. Ревіль із компоту пократити шматочками в 1 см, викласти в каструлю, всипати ще ложку цукру, влити 50 мл компоту. Довести до кипіння і томити на слабкому вогні 5 хвилин. Збити вершки, легенько змішати з рисом. У креманки або склянки викласти, чергуючи пласти, рис із вершками та припущений ревіль.

ТЕРІН ІЗ РЕВЕНЕМ І ЗЕЛЕНИМ ГОРОШКОМ

Цікавий варіант несолодкого наїдку з румбамбару — закусочний терін, неймовірно ефектний на вигляд. У французькій кухні теріном називають холодну страву із м'ясних продуктів, що застигає в прямокутній формі. Вона дещо схожа на пащет, але робиться із січених, а не мелених продуктів. Спершу їх готували переважно із м'яса та печінки, нині ж є багато цікавих версій із овочами або сиром

Інгредієнти: 6–8 стебел ревеню, 200 мл води, 2 ч. л. цукру, бутон гвоздики, кілька зерен коріандру, смужка лимонної цедри (лише жовтий шар), 350 г зеленого горошку (морожений), кілька гілочок свіжої м'яти, 100 мл вершків (10–15% жирності), 100 г вершкового сиру, сіль, перець до смаку, 15 г желатину.

Приготування. Нарізати ревіль шматочками по 4 см завдовжки, скласти в каструлю і залити водою. Додати цукор, гвоздику, коріандр і цедру, закип'ятити, варити 4 хвилини (ревіль має залишитися цілим, але бути досить м'яким). Злити відвар в іншу ємність, всипати туди половину желатину і, постійно помішуючи, розпустити на невеликому вогні. Прямокутну форму встелити харчовою плівкою, на неї щільно викласти відварений ревіль, залити желе і поставити в холодильник застигати. У каструлі закип'ятити воду, присолити, всипати туди горошок і варити до м'якості. Зцідити й потовкти горошок товкачем до консистенції не зовсім однорідної маси. Залити другу половину желатину вершками, дати постояти, а потім, помішуючи, розпустити на невеликому вогні. Коли схолоне, вимішати в мисці горошок, вершки з желатином, вершковий сир, посічене листя м'яти, поперчити і посолити, за бажанням додати трохи лимонної цедри. Викласти цю масу поверх застиглого ревеневого желе і повернути в холодильник на кілька годин.

Для подачі перекинути форму на тарілку, обережно зняти плівку, прикрасити терін листям м'яти або зеленню фенхеля.

Анекдоти

:)) :)) :))

— Байден підписав ленд-ліз, бабцю!

— Шо?

— Кажу: Байден підписав ленд-ліз!

— Шо-шо? — не чує бабця...

— Кажу: ленд-ліз дали Україні!

— Шо? Капечь росії?

Тижневик «Газета Волинь».

Набрана і зверстана в комп'ютерному центрі ТЗОВ «Газета «Волинь»

ЗАСНОВНИК: ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ «ГАЗЕТА «ВОЛИНЬ»

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ І ВИДАВЦЯ: 43025, Луцьк, просп. Волі, 13

E-mail volyn.nova@gmail.com, reklama.volyn@gmail.com

Заснована 27 вересня 1939 року.*

Редакція залишає за собою право літературне редагування надісланих матеріалів без узгодження з автором. Рукописи не повертаються й не рецензуються. Редакція може не поділяти думку авторів. Перевірка або відтворення у будь-якій формі матеріалів, розміщених у газеті «Волинь-нова» чи на її інтернет-сторінці, без письмової згоди видавця заборонено. Публікації під рубриками «Офіційно», «Політика», «Точка зору», «Секрет успіху», «Благодійність», «Економіка», «Актуально», «Добра справа», а також із позначкою «—» друкуються на правах реклами. За зміст рекламних матеріалів та листів, надісланих читачами, газета відповідальності не несе.

Редакція залишає за собою право відмовити в розміщенні рекламної статті, якщо її зміст суперечить законодавству України, нормам моралі або може завдати шкоди виданню.

Приймальня 72-38-94

Заступник

головного редактора

Борох Сергій Іванович 77-07-70

Головний бухгалтер

Вдовиченко Тамара Федорівна 72-71-07

Відповідальний секретар

Трофимчук Тамара Сергіївна 72-51-02

Літературні редактори

Харчук Олена Андріївна 72-38-94

Банада Олеса Андріївна 72-38-94

ВІДДІЛИ РЕДАКЦІЇ

Політики

Уліцький Василь Михайлович 72-38-94

Економіки

Лісова Алла Степанівна (244) 3-11-78

Інформації

Кравчук Ірина Олександрівна 72-39-32

Відділ інтернет-новин

Криштоф Олег Степанович 72-39-32

Місцевого самоврядування і сільського життя

Вітницька Аліна Степанівна 72-39-32

Освіти і культури

Коваленко Оксана Анатоліївна 72-39-32

Листів і зв'язків з читачами

Федрицький Олег Володимирович 72-39-32

Реклами

Влашинець Леся Степанівна 0971552622

Приватних оголошень

Тимошук Руслана Борисівна 72-39-32

ТЗОВ «Газета «Волинь»
П/р UA633052990002600700803281
К/Б Приватбанк, МФО 305299, ЄДРПОУ
02471695
Друк офсетний.
Обсяг 3 друк. аркуші

ПЕРЕДПЛАТНІ ІНДЕКСИ:
30000, 60306, 60305, 86772 (для
ЧИТАЧІВ ВОЛИНСЬКОЇ ОБЛАСТІ),
97847 (для ЧИТАЧІВ
РІВНЕНСЬКОЇ ОБЛАСТІ),
61136 (для ЧИТАЧІВ ІНШИХ
ОБЛАСТЕЙ).

Регістраційні номери:
ВЛ №518-251 Р від 02.03.2018 р.,
КВ №22901-12801-ПР від 15.09.2017 р.,
РВ №690/243-Р від 07.11.2017 р.

Віддруковано: ТОВ «Поділля-Тер»,
м. Тернопіль, вул. Текстильна, 28 тел.:
(0352) 52-27-37. http://a-print.com.ua
Тираж згідно із замовленням.
Замовлення № 676.

■ Все для фронту, вся для перемоги!

Поляк Пшемислав Цибульський уже 21 раз приїздив в Україну з гуманітарним вантажем

Цього разу він разом із друзями-горохівчанами привіз 1000 подарунків дітям Бородянки

Леся ВЛАШИНЕЦЬ

Для Пшемислава Цибульського ця 21-ша волонтерська поїздка в Україну запам'ятається надовго, оскільки тоді митрополит Київський і всієї України Епіфаній нагородив його Благословенною грамотою з відзнакою.

— Пшемик приїхав у Горохів із гуманітарним вантажем на другий день війни. Збирав його на власний розсуд. Утім, привезене дуже знадобилося на передовій українським військовим, а в тилу — людям, постраждалим від війни, — розповів горохівчанин Олександр Магурчак про свого друга.

У рідному Плотську цей пан має власну будівельну фірму з хорошою репутацією й максимально щільним робочим графіком, але від початку війни свої робочі дні він починає з думки про Україну. Пшемислав підтримує контакти із Горохівщиною більше десяти років, відколи познайомився з Олександром Магурчаком. Невдовзі поваришували і їхні друзі. Одним із таких горохівчанин назвав і Рафала Надратовскі.

— Рафал — депутат у своїй громаді, а я — у своїй, то ми завжди мали про що поговорити. Зрозуміло, що з початком війни теми розмов дуже змінилися. Я ніколи не сумнівався в добропорядності цих чоловіків, але дружба, яку гартує спільна боротьба проти ворога, стала по-особливому цінною, — каже пан Олександр.

Утрюх вони бували в багатьох

Фото Марії ГНАТЮК.

За Пшемислава Цибульського (в центрі) щиро радіють друзі Олександр Магурчак і Рафал Надратовскі.

гарячих точках України, а найчастіше — у звільнених від окупації районах Київщини. Там у душах вольових чоловіків прокинулися дитячі спогади — згадали про скривджених війною їхніх родичів, які також вірили, що серед руїн не почуватимуться залишеними напризволяще.

Одного разу кілька світлин із цих поїздок пан Пшемик розмі-

стив на своїй сторінці у Facebook і невдовзі отримав електронний лист від незнайомого американця з проханням прийняти його до їхнього інтернаціонального екіпажу.

— Це був журналіст, який хотів на власні очі побачити, скільки горя Україні завдає рашистська орда, зробити репортажі з місць військових злочинів, роздати гу-

манітарну допомогу, — розповів Олександр Магурчак.

А вже у 20-й такій поїздці з діворою Бучі, Мошуна й Бородянки спілкувалися офіційний програміст космічних човників, планувальник подій і конструктор з Х'юстона Уен Венді, працівник автотранспортної галузі Фуонг Хоанг й священник Там Фам. Свого часу вони потерпали від війни у В'єтнамі. Через неї іммігрували до США. Але від жаху, який побачили в Бучі, Мошуні й Бородянці, чоловіки просто заціпеніли.

Цими днями Пшемислав, Рафал, Олександр і його дружина

пані Едіта три дні поспіль пекла смаколики. В Горохові десятки іграшок у пакунки доклала депутатка Волинської обласної ради Валентина Магурчак. Як завжди, особистий внесок зробив голова Горохівської міської ради Віктор Годик.

— У Бородянці прибули до місцевого храму Різдва Пресвятої Богородиці. Цього разу в ньому ніде було яблуку впасти, а дитячий віком від двох до чотирнадцяти років прийшло стільки, що ми почали хвилюватися, аби подарунків вистачило. Черга вишикувалася й до столу з «Цікавою газетою» — «дочкою» «Волині», яку ми теж взяли із собою, — підкреслюють волонтери.

Зустріч із місцевими жителями розпочалася велелюдним богослужінням. Його очолили священники Православної церкви України — диякон храму Пресвятої Богородиці отець Дмитро Кошка, настоятель Старо-Федосіївського монастиря отець Сергій Домбик і диякон Свято-Михайлівського Золотовер-

« У рідному Плотську цей пан має власну будівельну фірму з хорошою репутацією й максимально щільним робочим графіком, але від початку війни свої робочі дні він починає з думки про Україну. »

Марія Гнатюк вже повернулися з міст неподалік столиці. Не без гордості розказували, що жителі тамтешніх сіл і міст щодня приїждять у свої домівки з різних регіонів та із-за кордону. Вони готові жити посеред руїн, без комфорту, але вдома.

З нагоди Міжнародного дня захисту дітей волонтерська команда запаслася тисячею подарунків з іграшками, солодощами, засобами гігієни та іншими потрібними речами. Уявляючи, як радітиме діворою, Пшемислав і Рафал із особливим завзяттям збирали допомогу в Польщі, багато чого купували за власні кошти, а дружина Пшемислава

хого монастиря, наш земляк-горохівчанин отець Іван Сидор. Він, до слова, завжди зустрічає горохівчан у соборі й супроводжує до місць призначення.

Коли отець Дмитро вручав Пшемиславу Цибульському Благословенну грамоту й відзнаку за заслуги перед Помісною церквою України та її побожним народом, за нього радів увесь храм. Знайомі й незнайомі українці тиснули полякові руку, називали братом і другом. Щоб зрозуміти, наскільки важливою є справа, яку він з одним з друзів робить задля України, потрібно було бачити дитячі очі, від радості схожі на сонечка. ■

■ Завтра зустрінемо разом!

«Я вдома хазяїн і сам вирішив, що виписувати потрібно саме «Волинь»

Одразу сказав Віталій Савонюк із села Піщане на Камінь-Каширщині, коли завітали до нього, щоб вручити подарунок* — тисячу гривень

Віталій Савонюк має виставити могорич не лише листоноші, котра надіслала передплатну квитанцію у редакцію газети, а й очільниці Камінь-Каширської громади Ользі Ващук, з легкої руки якої чоловік став переможцем.

Сергій БОРОХ

Голова Камінь-Каширської районної військової адміністрації Ольга Ващук допомагає нам доставляти газету «Волинь» на фронт, а також бійцям, які охороняють кордони області. Минулого тижня Ольга Петрівна виконала ще одну важливу місію — визначила

переможця редакційної акції, витягнувши щасливий конверт із передплатним абонементом.

Коли приїхали у Піщане, то виявилось, що двоє людей мають такі ж прізвище та ім'я. Оскільки поштове відділення вже не працювало, допоміг розібратися у цій ситуації староста села Ростислав Смаль. Разом із ним прибули за потрібною адресою.

Жінка, яка вийшла на поріг хати, зустріла нас з пересторогою. Ростислав Павлович пожартував, що останнім часом одно-

« Насамперед привітали його з вигрешем і зробили комплімент його дружині, що виписала правильну газету, хоч і оформила квитанцію на чоловіка. »

сельчани не раді бачити його на своєму подвір'ї. Адже саме він приносить чоловікам повідомлення з'явитися у військомат. Ніна Вікторівна, дружина переможця, розповіла, що «Волинь» передплатують, але квитанції на розіграш не надсилали. Мож-

ка. — Садимо город, тримаємо невелике господарство. Допомагають нам в усьому троє синів. Тож тисяча гривень від газети «Волинь» буде хорошою допомогою для сімейного бюджету. ■

*Під подарунком мається на увазі придбання товару за одну гривню.

Ваша передплата – це наші снаряди в інформаційній війні з російським окупантом! Биймо ворога разом!
Тим паче, якщо ви випишете газету «Волинь-нова» на місяць (30 грн),

щотижня матимете шанс виграти 1000 гривень!

ПЕРЕДПЛАТНІ ІНДЕКСИ: 30000, 60306, 60305, 86772 (для читачів Волинської області), 97847 (для читачів Рівненської області), 61136 (для читачів інших областей).

Розкажіть про акцію сусідам!